Την επομένη της ορκωμοσίας της κυβέρνησης χάζευα τους τίτλους σε αυτό που έχει απομείνει από τον ημερήσιο Τύπο. Ούτε καν στα μανταλάκια. Στον πάγκο αραδιασμένες, με την κάθε εφημερίδα να έχει το πολύ τρία αντίτυπα. Κυρίαρχος τίτλος για την παραδοσιακή «Εστία»: ***Ανετράπη ο συσχετισμός της μεταπολιτεύσεως: Μειοψηφία η Αριστερά, πρώτη φορά από το 1981*** **. Παραπλεύρως η ιστορική «Καθημερινή»:**
Βροχή τα πρόστιμα στην Μύκονο. Δυο εκατ. σε γνωστή επιχείρηση - θάβουν το τσιμέντο με άμμο στο Principote.

Μάλιστα. Το θέρος, που όπως γλυκοτραγουδηθεί «*καλοκαίρι και η ζωή είναι εύκολη*» (G.Gershwin – D. Heyward), αλλά και «*μέσα στο νεράκι πάρε με αγκαλιά*» (Νίκος Πορτοκάλογλου), είναι ante portas παρά τις διαδικασίες στο πολιτικό καμίνι.
Εύστοχος ο τίτλος της Εστίας, απομένει το ερώτημα αν, η πλειοψηφούσα μέχρι τώρα Αριστερά, πέρασε κάτι πέραν της δυναμικής συνθηματικής. Αλλά εδώ χωρούν πολλά ΜΒ, οπότε πρέπει κάποτε να επιστρέψουμε.

Υφίσταται η άποψη ότι ο Αλέξης έπληξε περισσότερο την ιδεολογία της Αριστεράς και λιγότερο την μεσαία τάξη, τα μεγάλα συμφέροντα, τα οικονομικά του κράτους. Επίσης

υπάρχει η θέση πως ποτέ στο παρελθόν οι περίφημοι κανόνες της ελεύθερης αγοράς δεν ανέβασαν τον ατομικισμό στα σημερινά επίπεδα. Εξ ού και ο περίπατος του Κυριάκου.

Επιπροσθέτως, γίνεται λόγος για το ισχυρό κύμα νεοφιλελευθερισμού, που μετά την μνημονιακή καταιγίδα και την δοκιμασία της πανδημίας, καταστέλλει άνετα τους όποιους εναπομείναντες, ανεξάρτητους, αντίθετους και
μοναχικούς
ψίθυρους.

Θέρος, λοιπόν, που εδώ πλέον είναι κάπως σαν: ανοίξαμε και σας περιμένουμε. Ένας εξαντλημένος τόπος, μια χώρα χωράφι που έλεγε από το ’90 ο Τζιμάκος, σπρώχνει τα ρέστα της στο κεφάλαιο Τουρισμός και έρχεται η «Καθημερινή» προσπαθώντας να πείσει ότι τ
ο
θέμα είναι ελέγξιμο
και το πράγμα συμμαζεύεται. Μα, τρεις λέξεις από την άλλη πλευρά
που ακούγονται σαν αντίλαλος συνθήματος, φαντάζουν
πιο ρεαλιστικές: «N
amos
Remos
Vinceremos
».

Ανάμεσα στις μυλόπετρες της κατευθυνόμενης παραπληροφόρησης και τον φανατισμό για την εξουσία, με απόν κάθε είδος επικοινωνιακού ήθους, ο πολίτης είναι ένα απροστάτευτο θήραμα. Και οι θηρευτές πολλοί.